

Arrest

**nr. 71 361 van 1 december 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Mechelen, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Mechelen tot niet-inoverwegingname van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van 16 juni 2011 (bijlage 2).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 juli 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat C. VALLET *loco* advocaat O. VANKESBEECK en van advocaat S. TAELEMANS, die *loco* advocaat B. DE KEYSER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster was in het bezit van een geldig verblijf op grond van haar paspoort met visum type C, dat geldig was van 28 januari 2011 tot 14 maart 2011.

Op 5 april 2011 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 16 juni 2011 neemt de burgemeester van de stad Mechelen de beslissing tot niet-inoverwegingname van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“beslissing tot niet-inoverwegingneming

van een aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

*De genaamde / persoon die verklaart te heten A.J. (...) (naam en voornaam),
van Marokko nationaliteit, geboren te B.B. (...)
op (in) (...)*

heeft zich op 06/04/2011 bij het gemeentebestuur aangemeld om met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in te dienen.

Genoemde vreemdeling gaf te kennen te verblijven op het volgende adres:

(...)

Uit de controle op 24/05/2011, 26/05/2011, 28/05/2011 blijkt echter dat deze vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont. (Politioneel verslag: Geen naam op de bel of op de brievenbus en niemand aanwezig, geen enkele reactie.)

Bijgevolg kan de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet in overweging worden genomen. (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoekster meent dat deze artikelen werden geschonden daar *“er een gebrek (is) aan afdoende motivering daar de beslissing geen antwoord geeft waarom de argumenten door verzoekster aangebracht in haar verzoek, werden afgewezen.”*

Verzoekster zet haar middel verder als volgt uiteen:

“De kwestieuze beslissing dd 16.06.2011 dient gemotiveerd te worden, hetgeen impliceert dat uit de motivering uitdrukkelijk moet blijken waarom aan het verzoek tot verblijf van meer dan drie maanden geen gevolg wordt gegeven én waarom de door verzoekster ingeroepen argumenten ter staving van haar verzoek werden afgewezen. (L OPDEBEEK & A. COOLSAET, “ Formele motivering van bestuurshandelingen”, DIE KEURE, 1999, p268)

Hierbij moet de motivering dus slaan op de door verzoekster ingeroepen argumenten. De aangevochten beslissing tot niet-inoverwegingneming stelt echter nergens in zijn motivering waarom de door verzoekster aangebrachte argumenten worden afgewezen. Géén enkel door verzoekster in haar verzoek dd 05.04.2011 aangebracht argument ter staving van haar verzoek, wordt gemotiveerd beantwoord. De opgave van haar verblijfsadres in haar verzoek, is slechts een administratief onderdeel van haar verzoek én is op zich niet het argument(en) ter staving van haar verzoek tot verblijf van meer dan 3 maanden.”

2.2. Het wordt niet betwist dat verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende bij de stad Mechelen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)

Uit dit artikel blijkt aldus dat verzoekster haar aanvraag in buitengewone omstandigheden en onder bepaalde voorwaarden in België kan indienen bij de gemeente van de plaats waar zij verblijft.

Artikel 25/2 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenbesluit), luidt als volgt:

*“§ 1. De vreemdeling die reeds toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk van maximaal drie maanden overeenkomstig Titel I, hoofdstuk II van de wet, of van meer dan drie maanden, die aantoonst :
(...)*

2° ofwel de door de wet of een koninklijk besluit vastgestelde voorwaarden te vervullen om gemachtigd te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk op grond van een andere hoedanigheid, kan op deze basis een aanvraag tot machtiging tot verblijf indienen bij de burgemeester van de gemeente waar hij verblijft.

Deze aanvraag dient vergezeld te zijn van de bewijzen dat de vreemdeling de voorwaarden bedoeld in deze paragraaf vervult.

(...)

§ 3. Voor zover de vreemdeling de bewijzen aanbrengt dat hij de voorwaarden bedoeld in § 1, eerste lid, 2°, vervult, en indien uit de controle van de reële verblijfplaats, die de burgemeester of zijn gemachtigde moet laten uitvoeren, blijkt dat de vreemdeling op het grondgebied van de gemeente verblijft, wordt hij in het bezit gesteld van een document dat aantoonst dat de aanvraag werd ingediend. Het gemeentebestuur maakt de aanvraag, vergezeld van de bewijzen bedoeld bij § 1, tweede lid, en van het verslag opgesteld bij de controle van de verblijfplaats, zonder verwijl over aan de gemachtigde van de minister.

In het andere geval beslist de burgemeester of zijn gemachtigde om de aanvraag niet in overweging te nemen door middel van een document overeenkomstig het model opgenomen in bijlage 40. Het gemeentebestuur maakt een kopie van dit document over aan de gemachtigde van de minister.”

In artikel 25/2, § 3 van het Vreemdelingenbesluit kan worden gelezen dat de burgemeester of zijn gemachtigde een controle van de reële verblijfplaats moet laten uitvoeren. Indien uit deze controle blijkt dat de vreemdelingen effectief in de gemeente verblijft en daarnaast ook aan de voorwaarden van § 1, eerste lid, 2° is voldaan, dient hij de aanvraag onverwijld over te maken aan de gemachtigde van de minister. Indien uit de controle van de reële verblijfplaats evenwel blijkt dat de vreemdeling niet effectief in de gemeente verblijft, neemt het gemeentebestuur de beslissing tot niet-inoverwegingname van de aanvraag. Deze beslissing heeft aldus tot gevolg dat de inhoud van de aanvraag niet verder zal worden onderzocht door de gemachtigde van de minister.

In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat de burgemeester van de stad Mechelen is overgegaan tot een beslissing tot niet-inoverwegingname van de aanvraag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat hij op grond van woonstcontroles op 24, 26 en 28 mei 2011 en het opgemaakte politieel verslag concludeerde dat verzoekster niet werkelijk verblijft op het door haar opgegeven adres.

Uit verzoeksters eerste middel blijkt dat zij op de hoogte is van deze motieven. Zij kan gelet op bovenstaande evenwel niet worden gevolgd dat de *“opgave van haar verblijfsadres in haar verzoek, slechts een administratief onderdeel van haar verzoek (is)”*. Zowel artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als artikel 25/2 van het Vreemdelingenbesluit bepalen uitdrukkelijk dat er een controle dient te gebeuren van het reële verblijfsadres. Gelet op het feit dat de controle negatief was en het verzoek niet in overweging wordt genomen en aldus ook niet wordt overgemaakt aan de gemachtigde van de minister, diende ook niet gemotiveerd te worden aangaande verzoeksters argumenten ter staving van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. De burgemeester zou zijn bevoegdheid te buiten treden indien hij deze argumenten zou beoordelen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar tweede en derde middel ingaat op de motieven van de bestreden beslissing, met name de vaststelling dat zij niet

werkelijk op het opgegeven adres woont. Zij toont hiermee aan de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3. In een tweede middel voert verzoekster opnieuw de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen evenals een schending van het beginsel van behoorlijk bestuur houdende de informatieplicht van de overheid. Verzoekster specificeert deze informatieplicht als volgt: *“geen kennisgeving minstens ontoereikende kennisgeving van het stuk waar in de kwestieuze beslissing wordt naar verwezen”*.

Verzoekster licht haar middel als volgt toe:

“De thans aangevochten beslissing steunt haar besluitvorming op een politieel verslag dat werd opgesteld naar aanleiding van enkele vermeende controles die zouden zijn uitgevoerd op 24, 26 en 28 mei 2011.

Verzoekster heeft nooit kennis gekregen van dit politieel verslag.

Dit politieel verslag werd haar noch onmiddellijk na de vermeende controles noch bij de kennisgeving van de besluitvorming meegedeeld.

Slechts bevat de aangevochten beslissing een zeer summiere en ontoereikende melding van het bestaan van een politieel verslag, waarbij wordt gesteld geen naam op de bel of op de brievenbus en niemand aanwezig, geen enkele reactie)

Nochtans kan de beslissingnemende overheid perfect het politieel verslag integraal bezorgen aan verzoekster en dit onmiddellijk na de vermeende controles, waardoor eventuele misvattingen, verkeerde vaststellingen konden worden verklaard/rechtgezet voor de besluitvorming. Verzoekster heeft het recht, mede op basis van de informatieplicht in hoofde van de overheid, om volledig geïnformeerd te worden in het kader van administratieve onderzoeken lastens haar persoon. Dat in casu ter zake is tekortkomen.”

2.4. De bestreden beslissing motiveert dienaangaande het volgende:

“Uit de controle op 24/05/2011, 26/05/2011, 28/05/2011 blijkt echter dat deze vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont. (Politieel verslag: Geen naam op de bel of op de brievenbus en niemand aanwezig, geen enkele reactie.)”

Verzoekster betoogt in wezen dat deze motivering te summier is en meent het recht te hebben volledig geïnformeerd te worden aangaande het administratieve onderzoek lastens haar persoon.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zich niet beperkt tot een loutere verwijzing naar een politieel verslag, doch de voor de beslissing doorslaggevende elementen van het verslag heeft overgenomen in de motieven. Verweerder heeft aldus aangegeven op grond van welke elementen uit het politieel verslag hij tot zijn conclusie is gekomen. Verzoekster kan op grond van deze gegevens dan ook nagaan of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt en zich te verdedigen aangaande de getrokken conclusies. Overigens verdedigt verzoekster zich in haar derde middel tegen de bevindingen in het politieel verslag.

Daarnaast stelt de Raad vast dat het politieel verslag zich in het administratief dossier bevindt. Het administratief dossier kan worden geraadpleegd door verzoekster. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster om inzage heeft verzocht. Verzoekster heeft aldus de gelegenheid om kennis te nemen van het integrale politieel verslag. Verzoekster toont dan ook niet aan dat de mogelijkheid tot kennisname van het integrale politieel verslag haar wordt ontzegd. Gelet op het feit dat verzoekster in haar derde middel de *“misvattingen en verkeerde vaststellingen”* poogt recht te zetten, toont zij niet aan dat de formele motiveringsplicht of de *“informatieplicht”* zou zijn geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

2.5. In een derde middel voert verzoekster opnieuw de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, die zij ditmaal definieert als *“geen rekening te houden met alle gegevens van het dossier en gegevens verkeerd aan te wenden, te interpreteren waardoor de motivering onvolledig en onjuist is”*.

Verzoekster zet het volgende uiteen:

“De aangevochten weigeringsbeslissing is enkel gesteund op één bepaald aspect, al de vermeende controles op 24, 26 en 28 mei 2001, waarbij zou vastgesteld zijn dat verzoekster niet werkelijk op dit adres zou wonen, hierbij verwijzend — summier- naar een positioneel verslag meldend “geen naam op de bel of op de brievenbus en niemand aanwezig, geen enkele reactie.”

De beslissing steunt op een zeer gebrekkig en onvolledig onderzoek en interpreteert zij de gegevens van haar controle op een zeer eenzijdige en beperkte wijze. Ook houdt de besluitvorming geen rekening met de controleerbare feiten, dewelke door verzoekster werden overgemaakt als bijlage aan haar verzoek.

Het feit dat er geen naam op de bel of op de brievenbus is aangebracht, is geen element om te besluiten dat verzoekster niet op het adres woont.

Er zijn nog huizen zonder naamsvermelding op de bel en/of brievenbus, die evenwel worden bewoond door de desbetreffende eigenaar of huurder ingeschreven of verblijvende op dat adres.

Dat de controlerende overheid de indruk had dat er niemand aanwezig bleek te zijn op het ogenblik van de controles is ook mogelijks verklaarbaar door het feit dat de bel niet werkt, zodat bij gebruik door de bezoeker er geen belsignaal gegeven wordt en de bewoners dus niet kunnen reageren.

Normaliter wordt er door de bezoekers, die op de hoogte zijn van het defect geklopt op de deur of het raam. Er dient ook opgemerkt te worden dat op 24 en 26 mei verzoekster zich heeft beziggehouden met de kinderen naar en van de school te brengen/halen en boodschappen te doen, dit terwijl de broer in huis was, aan het uitrusten van de nachtsift (lees slapen). De invalide schoonzus van verzoekster was ook thuis doch mogelijks ingevolge de defecte deurbel niet attent gemaakt op de controle.

Op 28 mei 2011 (zaterdag) is het volledige gezin zeer vroeg vertrokken voor een daguitstap naar Noord Frankrijk (omgeving Lille).

Trouwens op 5 juli 2011 is er opnieuw een controle onderzoek uitgevoerd en bij deze de werden de controleurs ontvangen door de schoonzus van verzoekster.

Verzoekster was die dag met haar broer in Nederland op bezoek bij hun aldaar wonende broer, zoals blijkt uit de in bijlage gevoegde verklaring.

Naast voornoemde gegevens heeft verzoekster bij haar verzoek ook een reeks verklaringen gevoegd waaruit blijkt dat zij wel degelijk op vernoemd adres verblijft, zich integreert en er haar centrum van effectieve sociale en economische belangen heeft gevestigd.

Zo is er de verklaring van de directeur van de GO! Victor Van de Walle school, die bevestigt dat verzoekster de kinderen van haar broer naar de school brengt en komt ophalen.

Ook werd de verbintenis van tenlastelegging uitgaande van de broer van verzoekster, wonende op hetzelfde adres te Mechelen, (...), gevoegd bij het verzoek tot verblijf van meer dan 3 maanden.

De attesten houdende de medische toestand van de schoonzus van verzoekster, werd ook overgemaakt aan de overheid.

Ook de inschrijving voor de cursus Nederlands NT2B 1, dat verzoekster wenst te volgen om haar integratie zowel sociaal als economisch te bevorderen en te bewerkstelligen, toont aan dat zij hier integreert.

Kortom, de beslissingsnemende overheid beschikte over de nodige controleerbare gegevens, die het verzoek en de argumentatie van verzoekster onderbouwden, doch heeft deze niet onderzocht noch in haar overwegingen overgenomen/weerlegd.

Derhalve is de motivering van de thans aangevochten beslissing onvolledig en onjuist.

Ten slotte voegt verzoekster bij huidig verzoekschrift een tiental verklaringen van mensen, die allen bevestigen dat zij woonachtig is op het adres (...) te Mechelen én deel uitmaakt van het gezin van haar broer, alwaar zij zorg draagt voor/de noodzakelijke hulp biedt in het huishouden. Voor zover nodig kunnen deze getuigen worden gecontacteerd.”

Derhalve is dit middel gegrond”

2.6. Uit de definitie die verzoekster aan de formele motiveringsplicht geeft en de inhoud van haar middel blijkt dat zij eerder de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel dan ook verder vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

Met betrekking tot de schending van de materiële motiveringsplicht wordt erop gewezen dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de beëindiging van het verblijfsrecht, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij meent dat de beslissing steunt op een zeer gebrekkig en onvolledig onderzoek en de gegevens van de controle op een zeer eenzijdige en beperkte wijze geïnterpreteerd worden. Uit het administratief dossier blijkt dat de volgens verzoekster summiere samenvatting van het politioneel verslag, een weergave bevat van alle vaststellingen die door de wijkagent werden gedaan. Tevens stelt de Raad vast dat er meerdere controles gebeurden en dat deze op verschillende tijdstippen plaatsvonden. Verzoekster betwist dit laatste ook niet. Verzoekster stelt terecht dat het niet vermelden van een naam op de bel of de brievenbus op zich niet toelaat te besluiten of iemand al dan niet op dit adres woont. De Raad stelt evenwel vast dat het niet fout of onredelijk is om na te gaan of er een vermelding is van de naam op de deurbel of brievenbus en dit element mee in de beoordeling te betrekken. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verweerder louter omwille van het niet vermelden van de naam, geconcludeerd zou hebben dat verzoekster niet op het opgegeven adres woont, doch integendeel eveneens omwille van de afwezigheid van verzoekster na drie opeenvolgende controles ter plaatse.

Verzoekster tracht haar afwezigheid te verantwoorden door te wijzen op de defecte deurbel, op het feit dat zij de kinderen op dat ogenblik naar school bracht of van school haalde, boodschappen deed of op daguitstap naar Lille was.

De Raad stelt vast dat verzoekster poogt verklaringen te geven waarom zij niet kon worden aangetroffen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend waarbij altijd een woonstcontrole wordt uitgevoerd. *In casu* dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Het is dan ook onzorgvuldig van verzoekster om verweerder noch rechtstreeks, noch via een briefje op de bel, op de hoogte te brengen van het feit dat de deurbel niet werkt. Verzoekster kan verwerende partij niet verwijten een gebrekkig en onvolledig onderzoek te hebben gedaan, door erop te wijzen dat de deurbel defect is en er dient te worden aangeklopt. Dit probleem kan niet aan verweerder doch enkel aan verzoekster worden toegeschreven, nu zij verweerder hier niet op attent heeft gemaakt. Verzoekster geeft aan op 28 mei een uitstap te hebben gemaakt met het hele gezin, doch brengt hier geen enkel bewijs van bij. Tevens stelt de Raad vast dat er niet één doch drie controles werden uitgevoerd op het adres van verzoekster. Aangaande de controle van 5 juli 2011 waarbij verzoeksters schoonzus zou zijn aangetroffen, stelt de Raad vast dat verzoekster vooreerst aangeeft dat zij zelf niet aanwezig was bij deze controle, zodat het niet duidelijk is hoe verzoekster met dit argument wenst aan te tonen dat zij effectief op het opgegeven verblijfsadres verblijft. Bovendien werd de bestreden beslissing reeds op 16 juni 2011 genomen door de verwerende partij. Gelet op het feit dat de vermeende controle, waarvan overigens geen spoor terug te vinden is het administratief dossier, dateert van na de bestreden beslissing, kan het verweerder niet worden ten kwade geduid hier geen rekening mee te hebben gehouden. Ter terechtzitting wijst de raadsman van verzoekster op een politiecontrole van 5 juni 2011 door 'mannen in burger'. De raadsvrouw van verwerende partij stelt 'geen weet te hebben' van deze controle en dat in elk geval door de politie 'niets is doorgegeven' in verband met een controle aan de diensten van de stad Mechelen.

Gelet op de verschillende controles die door verweerder werden gedaan op verschillende tijdstippen en het feit dat noch verzoekster, noch haar familie kon worden aangetroffen en gelet op het feit dat verzoekster er niet in slaagt aan te tonen dat het feit dat niemand kon worden aangetroffen te wijten is aan de onzorgvuldigheid van verweerder, toont zij niet aan dat de beslissing steunt op een gebrekkig en onvolledig onderzoek.

Verzoekster meent dat de feiten eenzijdig en beperkt worden geïnterpreteerd en dat verweerder rekening diende te houden met controleerbare feiten, waarbij zij onder meer wijst op de documenten die zij bij haar verzoekschrift voegde. Verwijzend naar de bespreking onder het eerste middel herhaalt de Raad dat de burgemeester dient na te gaan of de opgegeven woonplaats de reële verblijfplaats betreft. De Raad stelt vast dat de burgemeester drie controles heeft laten uitvoeren op verzoeksters verblijfsadres die allen negatief waren en verzoekster er niet in slaagt aan te tonen dat deze controles

op onzorgvuldige wijze zouden zijn uitgevoerd. De Raad stelt dan ook vast dat het niet kennelijk onredelijk is om uit de verschillende negatieve controles ter plaatse en het ontbreken van haar naam op de deurbel en brievenbus te concluderen dat verzoekster niet op het opgegeven adres verblijft.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN